

България. Тогасъ Бѣловъ ми скигна съ глава, и ми каза, че Миларовъ дрънка глупости, тебе ти не трѣбва да ги слѣдвашъ, глѣдай си ти работата, имашъ си служба, и службата си глѣдай, а таквизъ глупости не ти трѣбватъ, защото ний единъ пътъ се напарихме.

— Когато бѣхте само четворицата, безъ Бѣлова, неправихте ли заговоръ?

— Никакъвъ заговоръ не правихме. За таквозъ нѣщо азъ не знаа.

— Не помните ли тѣ да сж се обѣщавали да влѣзатъ въ България, съ цѣлъ да убиятъ Княза, и че въ случай че нѣкой се откаже, да го убиятъ?

— Подобно нѣщо не помня.

— Другаритѣ ви признаватъ за себе си. Вий признавате ли за себе си, че сте били тамъ?

— Вѣрвате ли, че азъ като воененъ, ще сѣдна да давамъ кѣттва прѣдъ тѣхъ? Азъ за себе си частно казвамъ, че присяга не съмъ давалъ, нито пъкъ съмъ правилъ заговоръ. Тѣ сж го съставяли, и азъ не съмъ прпелъ нищо.

— Като сте били тамъ четворицата, вий безъ да се съгласите, заговоръ не може да стане. Излиза, че вий трѣбва да сте се съгласили?

— Азъ присѣтствувахъ, тѣ рѣшаваха да убиятъ Княза, че ще зематъ пари и пр., но всичко това за менъ въ едното ми ухо влизаше, а отъ другото излизаше. Може да съмъ билъ тамъ, но да видимъ съгласилъ ли съмъ се билъ съ тѣхъ.

— Значи вий сте се обѣщали, но послѣ сте сторили намѣрение да се откажете?

— Както Бѣловъ на първи пътъ бѣше съ тѣхъ и се отказа, тъй сжщо и азъ се отказахъ.

Азъ и по-напрѣдъ казахъ, че въ събранието съмъ билъ, но щомъ излѣзохъ, казахъ: „глупости“.

Тѣ сами казватъ, че Бѣловъ се отказалъ, а тъй сжщо и азъ. Въ дневника тъй е писано, но и Бѣловъ каза, че това сж глупости Миларови, и на менъ каза: тебе ти не трѣбва да се водишъ съ него, ти си имашъ служба, и глѣдай си службата.

— Но дадохте ли обѣщание?

— Щомъ съмъ билъ между тѣхъ, разбира се, че съмъ далъ. Тѣ сж имали довѣрие къмъ менъ, като емигрантинъ, вѣрвали сж, че ще бжда съ тѣхъ. Но азъ не зимахъ никакво